

100 χρόνια από τη μικρασιατική καταστροφή και τον ξεριζωμό.

100 χρόνια μνήμης αλλά όχι λήθης

Έτσι ξεκινήσαμε να αναζητήσουμε σήμερα στον τόπο μας εδώ στο συνοικισμό του Ξυλοκάστρου τα ίχνη τους . γιατί θέλαμε να μάθουμε πέρα από τα βιβλία τι πραγματικά είναι πώς βίωσαν αυτοί οι άνθρωποι το γεγονός πως έχασαν την πατρίδα, τους ανθρώπους τους ,την περιουσία και τη ζωή τους ολόκληρη, πώς έφτασαν εδώ και πώς ρίζωσαν.

Ήρθαμε λοιπόν στον συνοικισμό και βρήκαμε τα παλιά προσφυγικά σπίτια, πολλά από αυτά αλλαγμένα από το χρόνο, με φροντισμένες όμως ακόμα τις αυλές και άρωμα μνήμης και νοσταλγίας.

Από τον Σύλλογο Μικρασιατών **«Ελπινίκη»** και από μικρή έρευνα που κάναμε στον δήμο, μάθαμε την ιστορία του συνοικισμού και τον τόπο προέλευσης των προσφυγικών οικογενειών.

Αναζητήσαμε στη συνέχεια με τη βοήθεια του Συλλόγου, τους απογόνους τους, οι οποίοι με πολλή συγκίνηση και αγάπη μας μίλησαν ο καθένας για την ιστορία της δικής του οικογένειας, πώς διώχθηκαν από τους τόπους τους πώς περιπλανήθηκαν αρχικά μέχρι να φτάσουν εδώ και πώς εγκαταστάθηκαν.

Άνθρωποι που αγωνίστηκαν να επιβιώσουν και να ξαναστήσουν τη ζωή τους, ασχολήθηκαν με διάφορα επαγγέλματα, έγιναν εργάτες σε σταφιδεργοστάσια φορτοεκφορτωτές, ράφτες, υποδηματοποιοί, τυπογράφοι, παπλωματάδες, φουρνάρηδες κι άλλα.

Μας μίλησαν για τη φτώχεια και τους ανθρώπους που τους βοήθησαν για τη συμμετοχή τους στους εθνικούς αγώνες, μας είπαν όμως για την υποτίμηση και το ρατσισμό που δέχτηκαν από τους ντόπιους.

Μας μίλησαν για τον πολιτισμό τους, τα τραγούδια και τα φαγητά, την καθαριότητα και τη νοικοκυροσύνη τους. Μην ξεχνάμε ότι και το θέατρο της πόλης μας έχει το όνομα ενός σκηνοθέτη με προσφυγική καταγωγή, του Βασίλη Γεωργιάδη.

Μας έδειξαν παλιές φωτογραφίες και κειμήλια από τις οικογένειές τους. είδαμε την εικόνα της Παναγίας Φανερωμένης στον ομώνυμο ιερό ναό στον συνοικισμό, που την έφεραν μαζί τους από κει.

Ακούσαμε από τους ντόπιους για τραγικές φιγούρες όπως η τρελο Δέσποινα ,η δασκάλα από την Πέργαμο.

Μέσα από όλο αυτό το ταξίδι στον χρόνο, μάθαμε πολλά. ακούσαμε συγκινητικές ιστορίες για φρίκη, πόλεμο, προσφυγιά, προβλήματα επιβίωσης αλλά και αγώνα για πρόοδο, προσφορά και πολιτισμό , από τους απογόνους των ανθρώπων που έζησαν το συγκλονιστικότερο δράμα του σύγχρονου

Ελληνισμού και συνέβαλαν καθοριστικά στη διαμόρφωση της νεοελληνικής μας ταυτότητας.

Νιώσαμε τη συγκίνηση των απογόνων τους και συγκινηθήκαμε μαζί τους. Την περηφάνια τους για αυτούς και το γεγονός πως έχουν καταγωγή προσφυγική αλλά και την πικρία τους για την συχνά υποτιμητική αντιμετώπισή τους από τους ντόπιους.

Μάθαμε την ιστορία του τόπου μας και των ανθρώπων του.

Κάθε ιστορία που ακούσαμε είναι ξεχωριστή γιατί είναι ειπωμένη με πόνο από τους ίδιους, δεν την διαβάσαμε στα βιβλία Έτσι καταλάβαμε πως η ιστορία είναι βίωμα και όχι ένα βαρετό μάθημα

Στους ανθρώπους αυτούς αλλά και στους απογόνους τους που μοιράστηκαν μαζί μας τις ιστορίες τους την ιστορία της οικογένειάς τους και μας εμπιστεύτηκαν τα κειμήλια τους αφιερώνουμε στην εργασία μας.

100 χρόνια από την καταστροφή

100 χρόνια μνήμης για τις χαμένες αλλά όχι λησμονημένες πατρίδες.